

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΤΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εκδοσις μετρούμενη χρόνον
εις τήν γήν των Παρθενώνων.

Ἐνδεκάτη Δακευρίου,
λόγος τοῦ Καγκελαρίου.

**Ἐπεὶ τῶν Μακεδόνων παράδοσις τρανή,
Οιδίπους, τραγοῦδιον παλαιά καὶ τρωπική.**

Ἐγγασθὰ τέσσαρα καὶ ἕξι
ποῦ θά' ἔβου' ἴλατο μὲ περὶ ἀγγήμα.

Ἐκδομήντα κ' ὄκτακόσια
κ' ἡ Βουλὴ βουλευτήσασα.

ὁ δὲ χορὸς μὲ μοιστοῦ
ἀπέτρεξε καὶ κτύπος.

Οἰδίπου κραυγαῖται, δύσστα τῶν Θεβαίων,
ἀπὸ κινδύνων οὐδὸς μας παντοίων καὶ βεβαίων.

Ἴδὲ τὰ βράσά μας
καὶ τάπειρα δευρά μας,
καὶ σπέυσε μόνος πρὸς ἡμᾶς
καὶ ὄδς γενναίως συνδρομαίς.

Φθίνου τῆς γῆς οἱ κλίμας,
κ' ἡ μούρας ἡ μπακιδίμας
καὶ τῶσοι κοιλάρδες
δὲν ἴδουσι δὴδ παράδει.

Ψυχὴ καὶ τοῦς ἐν τῶν Εὐρωπῶν διὰ παντὸς ἀπέδρα,
κ' ἡ Σάρα μόνον ὄς Αἰγυπῶν, ὄς Μάγισσα καὶ Φαίδρα
μαθεῖτε τώρα μὴ χαρὰ
τῶν Γαλλοφίτων τὸν παρὰ,
κ' ἔπειτα φέγγει ἔσθ' Παιρ μὲ δονατὴ φωνάδια
κ' ἀφίγει μούστιας πῶσο τῆς καὶ φασάκια μεγάλα.

Καταρημύθησαν ἄγροί,
δεναὶς ἀρηρῶμεν λίπας,
κ' ὄμως δὲν βράζει μῆτε γοῦ
κατένας παρλαπίας.

Ἐπεὶ τοιαῦτα πρὸς τὸν Φόρος, τὸν ἄνδρα τὸν κλεινόν,
τὸν πάλαι βασιλεύσαντα παρὰ τῶν Ἰσχυρῶν,
κ' ἔκλεινος μεγαλοπρεπῆς, βρεθὲν Περσικῶν, σέπτε...
Π. — Μ' αἰαίς τῆς μύμουλας ποῦ ἴδ' ὄς φέρε καμμά, ζευξέη.
Φ. — Ἄβτ' ἀνὲν εἶναι χωρατὰ, δὲν εἶναι κλωστήρα,
μῆτε τῆς φαντασίας μου, σοῦ ἴλω τὴν ἀλλήθρα.

Μὴν τὰ θαροῦς γὰρ χωρατὰ
γὰρ εἶναι, λέγει σκεπὴ
τοῦ Σοφοκλή τοῦ σκεπῶν,
τοῦ παναρχαίου ποικητοῦ,
δοσε ἔμπροσθεν κελδοῖν
καὶ τὸν τιμὴ καὶ τὸν τιμὴ
μεταρρημύθη ὄσπασθ'
στὰ σὺγχρονα τὰ κατ' ἡμᾶς.

Π. — Καὶ πῶς ἐπέρασε αὐτὰς τὰς ἐπιτυχεῖς ἡμέρας;
ἐπῆγε σ' ἡν παρδοσιῶν τῶν Μακεδόνων, τέρας;
Φ. — Ἐπῆγα κ' εἶδα πράγματα, ποῦ μ' ἔκαμαν τὴ φρίκην.
Π. — Παρήσαν καὶ τ' Ἄνακτορα;
Φ. — Ἐγὼ ὁ Θεωτόκης ἦτο.
Π. — Τὸν εἶδες τὸν Οἰδίπου, τὸν δύστυχῆ δύσστατην,
τὸν Τιγεσίαν τὸν τυφλόν, μὴ καὶ τὴν Ἰσκάδοτην;

Φ. — Τὸν εἶδα τὴν ἀνοσίαν φρονία τοῦ πατρὸς σου,
τὸν εἶδα τὸν ἀνοσίον οὐρβιον τῆς μητέρας σου,
καὶ ἴδεις μὴδ δὲν εὐδωκα γὰ τὸν πάσηγορῶν,
μὴ δὲν ἴμορῶν, βρεθὲν Περσικῶν, γὰ ὄς πληροφόρησα
ἀν' εἶχε Σύνταγμα κ' αὐτὸς παραγγιλιῶς ἀσπέρητον,
Συμβούλιον ὑπεύθυνον καὶ κλίον Βουλευτήσασα.

Ἐστέμειτο περιλίπος χορὸς ἐν Μακεδόνων,
κ' ὁ τίτανος Οἰδίπους
εἶπε σποδὸς περιλίπους
μὲ πάθος καὶ μὲ πόνον.

Ἦτένεκα δύστυχόστατα τοῦ πάλαι Μακεδόνα,
ἀπὸ τῶν κρᾶτες τὰ μαλλὴ
χορὸς φαντῆ, χορὸς μιλῆ,
πρὸς τὴν ποσόνος πόνου;

Πρὸς τί καὶ αἰς φηγεῖται
μαρτυρικῶς ἀπειράτους;
πρὸς τί καὶ αἰς γυροῦσε
παρ' ἄβαν μας ἰσχύρους;

Πηροὶ τῆν πόλιν μοιστοῦ, κ' ἐν γῆς Μακεδονίας
μᾶς ἔχουσι μὴνύματα φρεμύθουσι τυρανίας.
Τὸ πατρίον σας ἔδαρος χαμῶν μαυτῆ κηρός,
κομπαντῆδες Βούλγαροι γυροῖν ὀλογοροῖοι,
κ' ἐράδασιν πῶς κατ' αὐτὰς ἐπὶ φαντῆ ἄγριας
ὁ Πισοῦλας ὁ δάσκαλος καὶ μὴ δασεῖα κήρη.

Ἐπεὶ τοιαῦτα πρὸς αὐτοῦς
ὁ τίτανος Οἰδίπους,

Π. — Θαρρείς κι' άρχαία δάματα δέν τοζώθω, βρή μαζέτα;
Φ. — Έγώ σοῦ λέω τά σωστά κι' άν έθλης πιστέμει τα.

Π. — Λοικόν ;

Φ. — 'Ο Φόρος άπήνησε πρὸς τὸν χορὸν έκεινον, ποῦ τῆς καρδιάς έργαζέι με τὸν δέξιν του θρόνον.

Γρά σὲ τὸν έδλιον χορὸν, τὸν καθ' έμίστην κλαίοντα,
εἰς τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν άπέστειλα τὸν Κρέοντα,
κι' αὐτὸς έπήγε σ' τοὺς Δελφοὺς
γιὰ ταλαιπώρους άδελφοὺς,
καὶ νάτος τώρα, φθάνει
μὲ δάφνιο στεφάνι.

Καὶ πρὸς τὸν Κρέοντα στραφεὶς
ὁ πατριότιμος πατριφῆς,
τοῦ λέγει : Μενοικίος παί,
πλησίαις κι' εὐδὴς εἰπέ

καὶ πρὸς με τὸν Οἰδιπόδα κι' αὐτοὺς τοὺς περιλύτους
ποῖον έξέφερε χρησμόν ὁ χρημοδότης τρίπους.

Κί' ὁ Κρέων τότε, κουρελή,
τοιαῦτα πρὸς αὐτοὺς λέλει:

'Ο Φοῖβος ὁ χρυσότοξος, ὁ μέγας χρημοδότης,
μοῦπε πὸς πρέπει σήμερα καθένος πατριώτης
νά κἀνη θρασίς 'στὰ νερά μέσα 'στὰ καρφερέια
γιὰ τὴν Μακεδονία.

Π. — Τι λές, μωρὲ παλιάνθρωπε;

Φ. — Μὴ βράζεις, Περιμέτο,
κι' ὁ Κρέων εἶσι 'μίλησε σ'τῆς φράχτας τὸ μπαλέτο.

Π. — Μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ, ζωντόβολο, τὴν πίστι μου θά βγάλῃς.

Φ. — Οὐχ ἦταν, εἶπε, σύμφωρον νομῆι πρὸς τοῖς άλλοις,
ὡς ποῦ νά γίνων θαρηκτὰ καὶ στόλοι καὶ στρατόπεδα,
νά κάνουν τὸν Οἰδιπόδα κι' αὐτὰ τὰ γυναικόπαιδα.

'Ηκουσε τὸν Μενοικίος ὁ χορὸς ὁ φουκαράς
κι' ὁ χρησμός αὐτὸς τοῦ Φοῖβου τὸν ἐνέπλησε χαρῆς,
μὰ κι' ὁ Φόρος ἔπερεχάθη
μὲ τοῦ Φοῖβου τὸ χαμπάρι,
καὶ μὲ γαρά του καὶ χαρά του
'μπῆμε μὲς 'στ' Ἀνάκτορά του.

'Ανεχώρησε κι' ὁ Κρέων κι' έβγαλαν κι' οἱ δύο μπράτσο...

Π. — Τὸ παρὰν ανις, νατῆρα, καὶ θά φῆς ναμένα μπάτσο.

Φ. — Καὶ μονάχος ὁ χορὸς
ἀπομένει σ'τῆν σκηνήν,
κι' εἶσι ψάλλει ζωντός
μὲ διακασὸν φωνήν:

Τὴς Διὸς φωνὴ γλυκία τώρα κἀντῆ ἀνηχείς
εἰς Δελφῶν τῶν πολυχρόστων εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνηχείς;
'Εντρομος δέν εἶμαι πλέον, μήτε πάλιν' ἐν τοῦ φόβου,
βλέπων φλόγας τοῦ Κρονόβου,
μῆς' ἐν μόχθῳ κι' ἀγωνία
καρτερῶ, Μακεδονία,
κτῆμα νά γένῃς βαρβάρων
κι' ἀκουοδάρητων Βουλιάρων.

Πράττην οἱ καλὸς, Παλλῆς,
τοῦ Διὸς θραία κόρη,

ποῦ μὰς βλέπει καὶ γελᾷ
μὲ τὸ πάγχρυσόν σου δορυ.

Καὶ τὴν Ἀρτεμιν καλὸ καὶ Θεὸν τὸν ἐκρηβόλον,
ποῦ τὸν μέλλοντα στρατὸν χαίρεις καὶ τὸν στόλον.
'Αλεξίκακοι κι' οἱ τρεῖς σὰς πρὸς τοὺς Ἕλληνας φανίτε
τῶνομά σας εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων ἢ ἀνυμνήται.

Τῶν μεγάλων Ἀλεξάνδρων πάσχει σήμερον ἡ γῆ
κι' οὐδαμόθεν ἀραγή.

Καὶ τέρατα τοῦ Κροῦμου μὰς ἐρεχθησαν ὀμὰ,
κι' άλλους ψήνον, κι' άλλους κόβουν καὶ τοὺς κάνουν κυμὰ.

Μὰς 'στη σκοτεινὴ βραδεία μας
λάμπουν φράγανα φονέων,
ποῦ ταῖσόν τὰ παιδιὰ μας
κρῆατα ψητὰ γοῦσαν.

Σταγαμῶν ἦχον παιάνες,
γάνουν τὰ παιδιὰ τῶν μάναις,
καὶ τοὺς ἔρῃους τῶν ἀκούσων καὶ λυσικόμος θρηκῶ,
σέρνω ράκη κι' ἀλυσίδες ἐν τῷ μέσῳ τῶν τριόδων,
μὰ πολὺ παρηγοροῦμαι καὶ τὰ πάντα λησμονῶ,
ἀφοῦ γίνονται γιὰ μένα παρασίταϊς Οἰδιπότων,
κι' ἀφοῦ τόσο παιδιῶτα
κι' εἰλευθέρως χώρας παιδες
καὶ γιὰ μένα πότε πότε
συζῆτον' σ' τοὺς καρφερέδες.

Τόσο γύπες μὲ ραμφίζον
καὶ λιμὸς μὲ κατακρύχει,
μὰ πολὺ μ' ἀνακουφίζουν
δρότρα φιλογερά καὶ σῆχοι.

Παῦσι χρόνον ἀγωνία,
παῖτων πάθη περισσά,
κι' ἔδεξα βλέπει καὶ τῶ θρανία
τοῦ Θεάτρου τὰ μισά.

Καὶ 'στὸν χρυσομίτραν Βάκχον τὸν οἰκόφυλα λαλὸ
κι' ὄλο τὸν παρακαλῶ
μὲ πυρῶν μαρμαρυγᾶς
εἰς μελλούσας ἐκλογῆς
καταπόρφυρος νά φθάσῃ, καὶ πρὸς βασταῖαν δῆδα
παρπαλοῦσαν νά στήθῃ
'στὸν καλῶν τὸ πατηγῆρι
τὴν μεγάλην τῶν θρησῶν καὶ τῶν κλιπῆτων Ἕλλάδα.

Εἶπαν τοιαῦτα Ζαηροὶ
τῶν Μακεδόνων οἱ χοροὶ
κι' ὁ γέρον μάνης προχωρεῖ.

Ὁ μάνης Τυρρασίας
μὲ λόγους δυναστίας.

'Ο γέροντες τῆς θείας γῆς
κι' ἀπῆνες νοσοῖ,
ὁ τόπος τῆς συναλλαγῆς
τὸ νόσημα νοσεῖ.

'Εκ τούτου τοῦ μίσματος ὁ τόπος σὰς μινεται,
πλῆθ' ὁ μιναιων ποῦθενά πρὸς τὸ παρὸν δέν φανίται.
Κί' ἐγώ, καθὸ δειλιπνεύσας καὶ Τυρρασίας μάγος,